

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Діордіяшенко Олени Євгеніївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України

м. К и ї в
8 листопада 2019 року
№ 291-2(І)/2019

Справа № 3-282/2019(6735/19)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мельника Миколи Івановича – головуючого, доповідача,
Саса Сергія Володимировича,
Тупицького Олександра Миколайовича,

розглянула на засіданні питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Діордіяшенко Олени Євгеніївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Мельника М.І. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Діордіяшенко О.Є. звернулась до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність частинам першій, другій

статті 8, частинам першій, другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України (конституційність) положень пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з пунктом 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу не підлягають касаційному оскарженню судові рішення у справах незначної складності, крім випадків, якщо:

а) касаційна скарга стосується питання права, яке має фундаментальне значення для формування єдиної правозастосовчої практики;

б) особа, яка подає касаційну скаргу, відповідно до Кодексу позбавлена можливості спростувати обставини, встановлені оскарженим судовим рішенням, при розгляді іншої справи;

в) справа становить значний суспільний інтерес або має виняткове значення для учасника справи, який подає касаційну скаргу;

г) суд першої інстанції відніс справу до категорії справ незначної складності помилково.

Із аналізу конституційної скарги та долучених до неї копій судових рішень вбачається таке.

Діордіяшенко О.Є. звернулась до Окружного адміністративного суду міста Києва з адміністративним позовом, у якому просила визнати протиправними і скасувати накази т.в.о. командувача Національної гвардії України Балана М.І. від 19 січня 2018 року № 6 о/с у частині, що стосується рішення про її звільнення з військової служби через службову невідповідність, та командира військової частини 2260 Національної гвардії України Стеценка В.В. від 17 січня 2018 року № 28 у частині, що стосується рішення про накладення на неї дисциплінарного стягнення „звільнення з військової служби за службовою невідповідністю“.

Окружний адміністративний суд міста Києва рішенням від 6 грудня 2018 року, залишеним без змін постановою Шостого апеляційного адміністративного суду від 12 липня 2019 року, відмовив Діордіяшенко О.Є. у задоволенні адміністративного позову.

Верховний Суд ухвалою від 9 серпня 2019 року відмовив у відкритті касаційного провадження за касаційною скаргою Діордіяшенко О.Є. на рішення Окружного адміністративного суду міста Києва від 6 грудня 2018 року та постанову Шостого апеляційного адміністративного суду від 12 липня 2019 року на підставі пункту 1 частини першої статті 333 Кодексу, оскільки касаційну скаргу подано на судові рішення у справі незначної складності, що не підлягає касаційному оскарженню. Верховний Суд у вказаній ухвалі зазначив, що «аналіз доводів касаційної скарги в сукупності з установленими судами обставинами цієї адміністративної справи не дають підстав для висновку про наявність обставин, наведених у підпунктах „а“–„г“ пункту 2 частини п'ятої статті 328 КАС України».

Суб'єкт права на конституційну скаргу стверджує, що пункт 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу не узгоджується з пунктом 8 частини другої статті 129 Конституції України, оскільки «ця норма процесуального закону, фактично, передбачає „винятки“ із „випадку“, який сам по собі є „винятком“, в той час як Основний Закон України вимагає встановлення у процесуальному законі обставин, які виключають процедуру касаційного провадження, а саме чітких і конкретних „випадків“ без будь-яких „винятків“», а також не відповідає принципу верховенства права, передбаченому частинами першою, другою статті 8 Конституції України.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

2.1. Згідно з Конституцією України до повноважень Конституційного Суду України належить вирішення питань про відповідність Конституції України (конституційність), зокрема, законів (пункт 1 частини першої статті 150); Конституційний Суд України вирішує питання про відповідність Конституції України (конституційність) закону України за конституційною

скаргою особи, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України суперечить Конституції України (стаття 151¹).

Автор клопотання стверджує, що причина порушення його конституційних прав під час розгляду судом касаційної інстанції касаційної скарги «полягає у недосконалій юридичній техніці застосування норм передбачених у п/п а“–„г“ п. 2 ч. 5 ст. 328 КАС, що виникла внаслідок помилки законодавця при визначенні стадій розгляду касаційної скарги у конструкції Глави 2 Розділу III КАС». Тобто Діордіяшенко О.Є. порушує перед Конституційним Судом України питання правозастосування, а саме застосування Верховним Судом оспорюваних положень Кодексу.

Конституційний Суд України неодноразово наголошував, що вирішення питань застосування судами законів України не належить до його компетенції; правозастосовна діяльність, яка полягає в індивідуалізації правових норм щодо конкретних суб'єктів і конкретних випадків, тобто в установленні фактичних обставин справи і підборі правових норм, які відповідають цим обставинам, є складовою правозастосування і не належить до повноважень Конституційного Суду України (ухвали Конституційного Суду України від 31 березня 2010 року № 15-у/2010, від 3 липня 2014 року № 73-у/2014, від 24 лютого 2016 року № 14-у/2016; ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 15-у(II)/2018, від 26 червня 2018 року № 23-у(II)/2018).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 2 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі.

2.2. Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ у конституційній скарзі зазначається обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта

права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Порушуючи питання про невідповідність положень пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу частинам першій, другій статті 8, частинам першій, другій статті 55, пункту 8 частини другої статті 129 Конституції України, автор клопотання не навів обґрунтування тверджень щодо неконституційності зазначених положень Кодексу, а обмежився цитуванням положень Основного Закону України, Кодексу, юридичних позицій Конституційного Суду України. Проте наведення лише змісту положень законів, цитування приписів Конституції України, а також юридичних позицій Конституційного Суду України без аргументації невідповідності Конституції України оспорюваних положень закону не є обґрунтуванням тверджень щодо їх неконституційності (Ухвала Конституційного Суду України від 21 грудня 2017 року № 13-у/2017; ухвали Великої палати Конституційного Суду України від 31 травня 2018 року № 27-у/2018, від 7 червня 2018 року № 34-у/2018).

Крім того, автор клопотання, аналізуючи судові рішення у своїй справі, фактично не погоджується із судовим рішенням Верховного Суду щодо застосування оспорюваних положень Кодексу. Однак незгода із судовими рішеннями не може вважатися обґрунтуванням тверджень щодо неконституційності оспорюваних положень закону (ухвали Другого сенату Конституційного Суду України від 6 червня 2018 року № 17-у(II)/2018, від 6 червня 2018 року № 18-у(II)/2018).

Отже, суб'єкт права на конституційну скаргу не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а :

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Діордіяшенко Олени Євгеніївни щодо відповідності Конституції України (конституційності) положень пункту 2 частини п'ятої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пунктів 2, 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неналежність до повноважень Конституційного Суду України питань, порушених у конституційній скарзі; неприйнятність конституційної скарги.

2. Ця Ухвала є остаточною.

